

ת"פ 28506/02/10 - מדינת ישראל נגד דניאל חוסרוי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 28506-02-10 מדינת ישראל נ' חוסרוי
בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו

מדינת ישראל
נגד
דניאל חוסרוי
המאשימה
הנאשם

ב"כ המאשימה: עוה"ד יסמין נוי וחלי אמית

ב"כ הנאשם: עו"ד טלי חזות

הכרעת דין

רקע

1. אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של הסעת תושב זר השוהה שלא כדין, לפי סעיף 12 א' (ג) (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי אמנם הסיע את התושב הזר, אך הוצגו לו אישורים על-ידי הנוסע (עמ' 8, ש' 10). ההגנה חלקה אף על כך שלשוהה לא היה אישור כדין.

ראיות המאשימה

4. **הוגשה תעודת עובד ציבור** חתומה בידי עוז כהן, לפיה לנוסע לא היה במועד הרלוונטי היתר שהייה מטעם המינהל האזרחי ליהודה ושומרון (ת/1).
5. **הוגשה תעודת עובד ציבור**, חתומה בידי גב' אסנת שמרלינג, ממשרד הפנים, לפיה לא היה בידי הנוסע היתר לשהות בישראל (ת/2).
6. **הוגשה תעודת עובד ציבור** חתומה בידי ארבל צרפתי ממפקדת המינהל האזרחי, לפיה לא היה בידי הנוסע היתר לשהות בישראל במועד הרלוונטי, אם כי היו בידו היתרי שהייה במועדים אחרים (ת/3).

7. **העידה גב' שרון אשר** (עמ' 12) אשר חקרה את הנאשם. העדה הסבירה כי הנאשם טען בפניה שאותו נוסע הציג לו אישור (עמ' 12, ש' 22), אך לא זכרה לומר מדוע לא מצאה לנכון לבדוק את טענת הנאשם (עמ' 12, ש' 23-24). היא הייתה אחראית על החקירה (עמ' 12, ש' 24-25), לא מצאו לנכון לזמן את הנוסע, אשר שוחרר, כדי לבחון את טענת הנאשם (עמ' 14, ש' 4).

8. **הוגשה חקירת הנאשם** (ת/4). בחקירתו טען הנאשם כי הוא נהג מונית. במועד הרלוונטי נסע מתל אביב לאזור צומת גהה. עמד שם בחור וביקש לנסוע לג'לג'וליה, ואז הגיעו שניים נוספים. הוא שאל אותם אם יש להם אישורים, ושלושתם הציגו לו אישורים. הוא בדק את תעודות הזהות והשמות שעל האישורים, אך לא בדק את התאריכים. הוא אמר להם שללא אישורים אינו נוסע. מעולם לא הסיע אנשים משטחי האזור. הם עלו לרכב. כאשר הגיעו למחוז חפצם, שניים ירדו מהרכב, והשלישי ביקש להגיע עד תחנת הדלק הסמוכה. הנאשם הסיע אותו, ושם עוכב על-ידי המשטרה. הוא אמר לנוסע שימסור לשוטר את האישור שהיה בידו, והנוסע אמר ששני האחרים לקחו לו את האישור. לדברי הנאשם, אינו מבין היכן היה האישור שהוצג לו. לדבריו, הוא ביקש אישורים מכולם, וכולם הציגו בפניו אישורים. הוא לקח מהם תעודות זהות וראה התאמה במספרים (ת/4, ש' 23-25), אך לא בדק את התאריך של האישורים. לדבריו, יתכן שהאישור שהוצג לו היה מזויף.

9. **הוגש דוח פעולה שרשם חן השוטר קוטון** (להלן: "השוטר קוטון"), (ת/5) לפיו, הוא עיכב את המונית. הנאשם הזדהה בפניו. הנוסע, הציג תעודת זהות ירוקה של תושב השטחים, ללא אישור כניסה לישראל.

10. **השוטר קוטון העיד** כי אם היה שומע את הנאשם משוחח עם הנוסע ואומר דברים מהותיים היה מציין זאת בדוח הפעולה (עמ' 17). השוטר קוטון העיד כי חקר "בשטח" את הנוסע, וזה מסר לו שלא היה ברשותו אישור כניסה לישראל במועד הרלוונטי, אך היה ברשותו אישור כאמור בעבר, וכי הגיע לישראל לצרכי עבודה (עמ' 18, ש' 16-17). כך נרשם אף בגיליון חקירת החשוד (ת/6). דברים אלה נתקבלו על-תנאי, כאשר סוגיית קבילותם, תידון להלן.

11. **בחקירתו הנגדית** מסר השוטר קוטון כי אינו זוכר מה הייתה תגובתו הראשונה של הנאשם בעת שעוכב (עמ' 19, ש' 17-18). השוטר קוטון העיד כי השב"ח מסר שבעבר היה לו אישור שהייה בישראל (עמ' 20, ש' 2-3).

ראיות ההגנה

12. **הנאשם העיד להגנתו**. לדבריו, הוא עובד במשך 16 שנים בבית החולים גהה, ומשמש אף כחובש במד"א. מעולם לא הסיע שוהים בלתי חוקיים. באותו יום עבד במונית, הגיע למקום, ומישהו שנראה ישראלי עצר אותו. הגיעו עוד שניים שדיברו בערבית. הוא בדק את התעודות שלהם. תעודת הזהות התאימה, השם התאים, והאישור התאים. הוא בדק שהאישור מתאים לאותו אדם שהציג את התעודה ושוכנע שניתן להסיע אותם (עמ' 22, ש' 12-14). לאחר שהגיעו לג'לג'וליה, אחד הנוסעים ביקש להמשיך לתחנת הדלק, והוא הסיע אותו. היה מחסום משטרה, והנאשם לא חשש משום שראה את האישורים. השוטר שאל היכן התעודות, הוא אמר לנוסע למסור את התעודות, והנוסע אמר שאין לו. הנאשם אמר לשוטר שהנוסע הראה לו תעודות, והשוטר אמר שלא בודקים במקום, אלא לוקחים אותו ובודקים שם. לדבריו, ראה גם את תעודות הזהות של השוהים ובהם אישור, השווה את המספרים ומצא שהכל בסדר. לדבריו, כאשר אמר בחקירה שלא התבונן בתאריכים, התכוון לכך שהסתכל על תאריך תוקף האישור, אך לא על תאריך הוצאת האישור (עמ' 22, ש' 31-32).

13. **בחקירתו הנגדית** מסר הנאשם כי העלה שלושה נוסעים למונית והבין שהם תושבי האזור. הוא בדק לכולם את התעודות. הוא סבור שהתעודות היו צהובות. הנאשם העיד כי הוא משוכנע שהחזיק את האישור. הנאשם לא ידע להסביר מדוע סבר שהתעודה הייתה צהובה, בעוד שתעודת הזהות של הנוסע הייתה ירוקה (עמ' 24 וכן ת/5). הנוסע אמר לשוטר שאין לו אישור. הנאשם אמר לנוסע שהראה לו את האישור, ושאל היכן האישור, ואף אמר זאת

לשוטר. השוטר אמר לו שאינו יכול לבדוק אותו, אלא בתחנה. השוטר ששוחח עמו אינו השוטר שהעיד (השוטר קוטון). הנאשם התרשם שהשלושה הכירו זה את זה. הוא גבה סכום רגיל על הנסיעה. הוא בדק גם את תעודות הזהות וגם את האישורים, ומצא שהם מתאימים (עמ' 25, ש' 25).

דין והכרעה

מהימנות ומשקל

14. לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם בבית-המשפט סבורני כי ככלל יש לקבל את גרסתו בעיקרה כמהימנה, בכל הנוגע לכך שבדק את האישור של הנוסע.

15. קיימים מספר שיקולים אשר תומכים בגרסת הנאשם ומספר שיקולים אשר עומדים בניגוד לגרסת הנאשם, כמפורט להלן:

השיקולים התומכים בגרסת הנאשם:

א. הנאשם היה עקיב בגרסתו כי בדק את האישור של הנוסע. הוא טען זאת כבר בחקירתו במשטרה, ועמד על כך בתוקף במהלך כל עדותו. הנאשם לא ניסה בחקירתו במשטרה להרחיק עצמו או לצמצם את חלקו במעשה, ואישר שהסיע את הנוסע, אישר שהוא יודע שאסור להסיע תושבי אזור ללא אישור, אישר שהוא ידע שמדובר בתושב האזור, אישר שהמונית שלו, ואישר שגבה כסף עבור הנסיעה (ת/4, ש' 14-16).

ב. גרסתו של הנאשם לא נסתרה בראייה כלשהי, וזאת בשים לב לכך שהנוסע שוחרר עוד קודם לחקירת הנאשם, והמשטרה לא זימנה את הנוסע להשלמת חקירה כדי לאמת או להפריך את גרסת הנאשם. לא נרשמה אף אמירה של הנאשם או של הנוסע בפני השוטר בזירה אשר יהיה בהן כדי לעמוד בסתירה לטענת הנאשם. המשטרה כלל לא מילאה דוח שיהיה בו רישום ראשוני כלשהו של גרסת הנאשם. אמנם, הנוסע לא הציג אישור כלשהו לשוטר, אך אין בכך כדי להפריך את גרסת הנאשם. אם הנוסע הציג לנהג אישור שאינו בתוקף או אישור מזויף, מובן הדבר מדוע לא הציג את האישור האמור אף לשוטר, שהרי היה בכך מבחינת הנוסע כדי לבצע עבירה נוספת ולהחמיר את מצבו. הנוסע שוחרר מיד, ויש להניח שהיה נעצר אם היה מציג אישור מזויף. כמו-כן, לפי דוח הפעולה של השוטר קוטון נראה כי לא נערך חיפוש על גופו של הנוסע או ברכב (ת/5).

ג. לטענת הנאשם, הוא ראה את מחסום המשטרה מבעוד מועד, וכלל לא חשש מהבדיקה המשטרתית.

ד. טענת הנאשם שחילופי הדברים באירוע היו בינו לבין שוטר אחר, ולא בינו לבין השוטר שהעיד (השוטר קוטון) נתמכת בהזמנה שקיבל באירוע לסור למשטרה, אשר חתומה בידי השוטר אלעד צברי ולא בידי השוטר קוטון (נ/1). השוטר הנוסף באירוע, צברי, לא רשם דוח פעולה או מזכר, כך שאין ביכולתה של המאשימה להפריך את טענות הנאשם בקשר לחילופי דברים עם אותו שוטר. כמו-

כן, השוטר קוטון העיד כי כלל אינו זוכר את האירוע, ומכאן שלא היה ביכולתו לשתור גרסה זו של הנאשם.

ה. גרסתו של הנאשם בחקירתו, לפיה בדק את אישור השהייה של הנוסע, אך לא בדק את התאריכים, עשויה לעלות בקנה אחד עם גרסת השב"ח, אשר מקובלת על המאשימה, לפיה במועד האירוע לא היה ברשותו אישור כניסה, אך היה בידו אישור כניסה כאמור לפני האירוע (ת/6). מכאן, קיימת אפשרות של ממש שהנוסע הציג לנאשם אישור שאינו בתוקף, והנאשם בשגגה לא בדק את התאריך.

השיקולים השוללים את גרסת הנאשם:

א. בחקירתו, תחילה מסר הנאשם שאמר לנוסע, ליד השוטר, שייתן לשוטר את האישור שהיה בידו והנוסע אמר ששני האחרים לקחו לו את האישור (ת/4, ש' 11), אך לאחר מכן הבהיר כי השוטר עמד רחוק יותר, מחוץ לרכב, ואינו יודע אם השוטר שמע את הדברים (ת/4, ש' 31). בעדותו מסר הנאשם כי פנה לשוטר ואמר לשוטר שהנוסע הראה לו את האישור (עמ' 24, ש' 7-8), אך אין המדובר בשוטר שהעיד בבית-המשפט, אלא בשוטר אחר.

ב. בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי לאחר שעוכב הנוסע אמר לו שהוא מסר את האישור שלו לשני הנוסעים האחרים שירדו קודם לכן מן הרכב (ת/4, ש' 11-12; 28-29), ואילו בעדותו במשטרה מסר הנאשם כי לאחר שעוכב הנוסע אמר לו שאין לו אישור (עמ' 24, ש' 17).

ג. לא ניתן לקבל את טענתו המאוחרת של הנאשם בעדותו, לפיה בדק את תאריך תוקף האישור, אך לא את תאריך קבלת האישור (עמ' 22, ש' 32). מדובר בטענה בלתי סבירה. בחקירתו במשטרה טען הנאשם בשני מקומות כי לא התבונן בתאריך של האישור (ת/4, ש' 6, ש' 25), ואף מסר כי זו הייתה שגיאתו. הניסיון של הנאשם במהלך עדותו לטעון כי לא בדק את תאריך הוצאת/קבלת האישור, במובחן ממועד התוקף של האישור, דינו להידחות.

ד. הנאשם בעדותו (אם כי לא בחקירתו במשטרה) מסר כי הוא סבור שצבע תעודת הזהות של הנוסעים היה צהוב (עמ' 22, ש' 12; עמ' 23, ש' 18-19; עמ' 24, ש' 4), וזאת בעוד שתעודת הזהות של הנוסע הייתה בצבע ירוק (ת/5).

16. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי לא ניתן לדחות את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה. לפיכך, אני מקבל את טענת הנאשם כי בדק את האישור של הנוסע, וסבר שלנוסע יש אישור בתוקף, אך בשגגה לא בדק את תאריך הוצאת האישור.

היסוד העובדתי: האם הוכח שלנוסע לא היה אישור שהייה?

17. אין מחלוקת על כך שהנאשם הסיע את הנוסע במועד הרלוונטי. השאלה הראשונה שבמחלוקת בתיק זה הינה האם המאשימה הוכיחה, מעבר לספק סביר, כי לנוסע לא היה אישור שהייה כדין.

18. כפי שנקבע ברע"פ 6831/09 **טורשאן נ' מדינת ישראל** (18.7.11) קיימות שלוש אפשרויות לתושב האזור לקבל אישור שהייה בישראל, כדלקמן:

"...ישנה רשימה סגורה ובה שלוש אפשרויות לפיהן שהייה של תושב האזור בישראל תהא כדין. שתי אפשרויות עיקריות - היתר ארוך טווח מאת משרד הפנים והיתר קצר מועד מאת מפקד האזור או מנהלת התיאום והקישור, וכן אפשרות נוספת של צו ביניים מבית המשפט".

19. כאמור לעיל, קיימות שלוש אפשרויות לתושב האזור לקבל אישור שהייה בישראל: (א) אישור משרד הפנים; (ב) אישור מפקד האזור או מנהלת התיאום והקישור (ג) אישור בית-המשפט.

20. בית-המשפט העליון הבהיר בהלכת טורשמן כי נטל השכנוע להוכיח שלשוהה לא היה אישור שהייה מוטל על התביעה, ועל אף שמדובר ביסוד שלילי, הרי שאין מקום להקל בנטל אשר מוטל על התביעה, וזאת הואיל ומדובר במידע שנמצא בידיעתה ובמאגרי האחסון המידע שלה, כדבריו:

"במקרה שלפנינו המאזניים נוטות אף באופן ברור ומובהק יותר להעדר הצדקה להקלה בחובת הראיה המוטלת על התביעה. מצידו של הנאשם, ולהבדיל מהתושב הזר, אין מקום להניח כי המדובר הוא בעובדה הנמצאת בידיעתו המיוחדת. כן, אין כל בסיס לציפייה כי במידה והתושב הזר שהה בישראל כדין תהיה בידי הנאשם ראיה להוכחת הדבר. מצידה של התביעה, הרי כפי שסקרנו לעיל, אפשרויות שהייתו כדין של תושב זר בישראל מאוגדות ברשימה סגורה. רשימה זו, מכילה שלוש אפשרויות והן כולן נמצאות בידיעתה ובמאגרי אחסון המידע שלה. הנה כי כן, לתביעה לא אמור להיות כל קושי להציג בפני בית המשפט ראיות המכסות את כלל האפשרויות לפיהן ייתכן שהתושב הזר שהה בישראל כדין, ובכך לעמוד הן בחובת הראיה הן בנטל השכנוע להתקיימות היסוד השלילי".

21. במקרה דנן, המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר שלא היו בידי הנוסע אישורים לפי שני המסלולים הראשונים, קרי: משרד הפנים ומפקד האזור או מנהלת התיאום והקישור (ת/1-ת/3).

22. סלע המחלוקת המרכזי הינו האם הוכיחה המאשימה שלא היה לנאשם אישור שהייה ארעי אשר ניתן על-ידי בית-משפט.

23. המאשימה ביקשה להסתמך על גיליון חקירתו של הנוסע (אשר נתקבל על תנאי וסומן ת/6), ועל הדברים שאמר הנוסע לשוטר. ההגנה התנגדה לדברים בהיותם עדות מפי השמועה, וזאת בשים לב לכך שהנוסע לא הובא לעדות.

24. הדברים שאמר הנוסע לשוטר, אשר נרשמו על-ידי השוטר בגיליון חקירת חשוד (ת/6) אינם קבילים כראייה לאמיתות תוכנם. ברם, בהתאם להלכת טורשמן, דברים אלה קבילים כראייה נסיבתית לעניין עצם האמירה או ההתנהגות. כך נקבע בעניין טורשמן בקשר לעדות של שוטר ששמע דברים מפני השוהה הבלתי חוקי:

"שנית, עדותו של פקד עותמאן ביחס לדברי אלשיך והתנהלותו איננה קבילה כראיה לאמיתות תוכנם. לעניין זה מהווים הדברים עדות מפי השמועה. הוא איננו יכול להיחקר ולהעיד באשר לאמיתותם, ועדותו איננה יכולה לשמש לכן כראיה ישירה ליסוד שהייה שלא כדין. עם זאת, דבריו של אלשיך והתנהלותו קבילים כראיה נסיבתית, לעניין עצם האמירה או ההתנהגות. אכן, "There is no such thing as hearsay evidence, only hearsay uses" (P. Roberts & A. Zuckerman *Criminal Evidence*, 587 (2004)). אין אנו מבקשים להסיק מדו"ח הפעולה דבר באשר לאמיתות תוכנם של דברי אלשיך או מהימנותו (שמסר כזכור שתי גירסאות). ואולם, למדים אנו ממנו על סדר האירועים ועל התנהלותו של אלשיך. למדים אנו כי הגם שעמד אלשיך בפני סכנת

גירוש או העמדה לדין בגין שהייה בישראל שלא כדיון, הוא לא הראה לפקד עותמאן היתר לשהייה בישראל או טען כי יש היתר שכזה בידיו או שרק לאחרונה היה בידיו היתר שכזה ותוקפו זה עתה פג. המדובר הוא בראיה נסיבתית כשרה להתנהלותו של אלשיך אשר לה רלוונטיות לעניין הדרוש הוכחה".

ובהמשך:

"במקרה דנן, כאמור, אלשיך לא הציג כל היתר בפני פקד עותמאן או טען לו, וזאת הגם שבתחילה ביקש למסור כי הוא תושב העיר העתיקה. איננו נדרשים לאמיתות דבריו של אלשיך. הוא לא העיד בבית המשפט. אין אנו יודעים אם אמרתיו נכונות ומה הניע אותו לנהוג כפי שנהג. עם זאת, עדותו של פקד עותמאן מהווה ראיה נסיבתית בדבר התנהלותו של אלשיך בנסיבות הספציפיות של חקירתו. ראיה נסיבתית זו מהווה כר למספר היפותזות אפשריות בדבר התנהלותו. סבירותן של היפותזות אלו נבחנת לפי השכל הישר וניסיון החיים. היפותזה אחת, בעלת סבירות גבוהה ביותר הינה כי אלשיך לא הציג בפני השוטר היתר או טען לכזה, פשוט מכיוון שהוא שהה בישראל שלא כדיון, והדברים הם כמעט בגדר ציון המובן מאליו. הדעת נותנת כי אדם העומד לחקירה בפני שוטר ומעליו חרב המאסר או הגירוש בגין שהייה בישראל שלא כדיון, יציג בפני השוטר היתר או יטען כי יש כזה בידיו, אם הוא אכן קיים. בנסיבות המקרה שלפנינו, מסקנה זו איננה רק בעלת סבירות גבוהה, אלא שנוכח ההיפותזות האחרות, ויתר הראיות הקיימות בתיק זה, היא אף האפשרות ההגיונית היחידה".

25. דברים אלה אשר נקבעו בעניין טורשאן יפים אף למקרה דנן. כלומר, הדברים שאמר הנוסע לשוטר קוטון, כמו-גם התנהגותו של הנוסע בפני השוטר קוטון, ואשר נרשמו בדוח הפעולה ובגיליון חקירת החשוד (ת/5 ו-ת/6), אינם קבילים כראייה לאמיתות תוכנם, אך קבילים כראייה נסיבתית לעניין עצם האמירה או ההתנהגות. כאשר בוחנים ראיות אלה כראיות נסיבתיות, עולה מהן שהנוסע לא טען בפני השוטר קוטון כי היה בידו אישור שהייה כלשהו במועד הרלוונטי, במובחן ממועדים קודמים. מראייה נסיבתית זו, ניתן להסיק על-פי השכל הישר וניסיון החיים כי לא היה בידי הנוסע היתר על-פי צו של בית-משפט לשהות בישראל. הדעת נותנת כי אילו היה בידי הנוסע אישור לשהות בישראל על-פי צו שיפוטי, הרי שהיה לכל הפחות טוען את הדברים בפני השוטר קוטון (ר' גם ת"פ (פ"ת) 34628-06-11 **מדינת ישראל נ' סראיעה** (3.7.13)).

26. בנסיבות אלה, העובדה שהמאשימה לא הגישה את גיליון הרישום הפלילי של השושה, אינה מעלה ואינה מורידה.

27. לפיכך, סבורני כי המאשימה עמדה בנטל השכנוע להוכיח שהנוסע שהה שלא כדיון בישראל.

28. בנסיבות אלה, לא מצאתי לנכון לדון בעתירתה החלופית של המאשימה לאפשר לה לזמן לעדות את עורכת התע"צ או לאפשר לה להגיש תע"צ עדכני הכולל גם את שאלה הצווים השיפוטיים או העדרם. יחד עם זאת, מן הראוי להפנות את תשומת לב המאשימה לכך שככלל עליה להגיש תע"צ אשר יתייחס גם לשאלת הצווים השיפוטיים או העדרם, ולא להסתמך על ראיות נסיבתיות, אשר מטבע הדברים כוחן ההוכחתי פחות מערכו של התע"צ.

היסוד הנפשי

29. היסוד הנפשי של העבירה משמעותו, במקרה דנן, שהנאשם ידע שמדובר בתושב זר אשר אין בידו אישור שהייה.

30.

סעיף 12 א' (ד) (1) לחוק הכניסה לישראל קובע כדלקמן:

"(1) מי שעשה מעשה כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב), (ג) או (ג5), והוכחה מודעותו לכך שהלן, העובד, הנוסע או הנוהג, לפי הענין, הוא תושב זר, עליו הראיה שהמעשה נעשה באחת מאלה:

(א) לאחר שבדק שבידי התושב הזר מסמכים, שלפיהם הוא נכנס לישראל כדין ויושב בה כדין או, לענין עבירה לפי סעיף קטן (ג5), מסמכים שלפיהם הוא רשאי לנהוג ברכב בישראל;

(ב) בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר נכנס לישראל שלא כדין, שהוא יושב בה שלא כדין, או לענין עבירה לפי סעיף קטן (ג5), בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר אינו רשאי לנהוג ברכב בישראל".

31.

כלומר, על הנאשם מוטל הנטל לשכנע כי בדק שבידי התושב הזר מסמכים שלפיהם הוא שווה בישראל כדין.

(ר' ת"פ (נת') 6355/06 **מדינת ישראל נ' אברהים** (26.1.09)).

32.

במקרה דנן, הנאשם טען בחקירתו הראשונה במשטרה שהנוסע הציג לו אישור, אשר נחזה להיות אישור כדין. הנאשם עמד על טענתו גם בעדותו בבית-המשפט. טענה זו לא נסתרה. המשטרה לא חקרה את הנוסע בנקודה זו, אלא הנוסע שוחרר קודם לכן, ולכן לא היה ביכולתה לאמת או להפריך את גרסת הנאשם (עמ' 12, ש' 23-32). המשטרה לא ניסתה לזמן את הנוסע לחקירה לאחר שחרורו או לבדוק באופן אחר את טענת הנאשם (עמ' 14, ש' 4). בעדותו בבית-המשפט העיד הנאשם שבדק את האישורים.

33.

כאמור לעיל, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, סבורני כי יש לקבל את גרסת הנאשם שבדק את האישור של הנוסע, וכפי שטען בחקירתו במשטרה יש לקבוע כי לא הקפיד לבדוק את תאריך תוקף האישור. בכך אמנם התרשל הנאשם במעשיו, ואולם העבירה שבה עסקינן הינה עבירה של מחשבה פלילית ולא עבירה של רשלנות. סבורני כי לאחר שהנאשם בדק את האישור, הוא סבר בתום לב, גם אם בטעות, שיש לנוסע אישור, ולכן הסכים להסיעו. הנאשם, בשל טעותו הכנה, לא היה מודע לכך שלנוסע אין אישור בתוקף. האפשרות שהנוסע הציג לנאשם אישור שפג תוקפו או אישור שנעשה בו שינוי בתאריך הינה סבירה, וזאת בשים לב לכך שבמועדים קודמים היה לנאשם אישור שהייה כדין (ת/6). כאשר שאל השוטר קוטון את הנוסע, חשש הנוסע להציג בפני השוטר קוטון אישור שאינו בתוקף, ולכן הודה בפני השוטר קוטון כי אין בידו אישור שהייה.

34.

סעיף 12 א' (ד) (1) לחוק הכניסה לישראל מטיל על הנאשם נטל להוכיח שבדק כי בידי התושב הזר אישור שהייה כדין, ובמקרה זה שוכנעתי כי הנאשם אכן בדק קיומו של אישור. שגיאתו של הנאשם באופן הבדיקה אינה מגבשת את היסוד הנפשי הנדרש.

35.

בסיכומי של דבר, סבורני כי יש ליתן אמון בגרסת הנאשם שבדק את האישורים, אם כי שגה ולא בדק את תאריך תוקף האישור. בשל העובדה שלשוהה היה אישור שאינו בתוקף, יש לקבל את האפשרות המסתברת שהשוהה הציג לנאשם אישור שאינו בתוקף, והנאשם, שאינו מנוסה בכך, שגה וסבר שהוצג לו אישור כדין. מדובר ברשלנות של הנאשם, אך לא במודעות ליסודות העבירה או בעצימת עיניים.

סוף דבר

36. אשר על-כן, אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי, תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ד, 09 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה